

Λιδαγμαμένο κείμενο

Αριστοτέλους Ηθικά Νικομάχεια Β 1, 1-4

Διττής δὴ τῆς ἀρετῆς οὐσης, τῆς μὲν διανοητικῆς τῆς δὲ ἠθικῆς, ἡ μὲν διανοητικὴ τὸ πλεῖον ἐκ διδασκαλίας ἔχει καὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν αὐξήσιν, διόπερ ἐμπειρίας δεῖται καὶ χρόνου, ἡ δ' ἠθικὴ ἐξ ἔθους περιγίνεται, ὅθεν καὶ τοῦνομα ἔσχηκε μικρὸν παρεκκλίνον ἀπὸ τοῦ ἔθους. Ἐξ οὗ καὶ δῆλον ὅτι οὐδεμία τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν φύσει ἡμῖν ἐγγίνεται· οὐθὲν γὰρ τῶν φύσει ὄντων ἄλλως ἐθίζεται, οἷον ὁ λίθος φύσει κάτω φερόμενος οὐκ ἂν ἐθισθεῖ ἄνω φέρεσθαι, οὐδ' ἂν μυριάκις αὐτὸν ἐθίζῃ τις ἄνω ῥιπτῶν, οὐδὲ τὸ πῦρ κάτω, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἄλλως πεφυκότων ἄλλως ἂν ἐθισθεῖ. Οὐτ' ἄρα φύσει οὔτε παρὰ φύσιν ἐγγίνονται αἱ ἀρεταί, ἀλλὰ πεφυκόσι μὲν ἡμῖν δέξασθαι αὐτάς, τελειομένοις δὲ διὰ τοῦ ἔθους.

Ἔτι ὅσα μὲν φύσει ἡμῖν παραγίνεται, τὰς δυνάμεις τούτων πρότερον κομιζόμεθα, ὕστερον δὲ τὰς ενεργείας ἀποδίδομεν (ὅπερ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων δῆλον· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ πολλάκις ἰδεῖν ἢ πολλάκις ἀκοῦσαι τὰς αἰσθήσεις ἐλάβομεν, ἀλλ' ἀνάπαλιν ἔχοντες ἐχρησάμεθα, οὐ χρησάμενοι ἔσχομεν)· τὰς δ' ἀρετὰς λαμβάνομεν ἐνεργήσαντες πρότερον, ὡσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν· ἂ γὰρ δεῖ μαθόντας ποιεῖν, ταῦτα ποιῶντες μαθάνομεν, οἷον οἰκοδομοῦντες οἰκοδόμοι γίνονται καὶ κιθαρίζοντες κιθαρισταί· οὕτω δὴ καὶ τὰ μὲν δίκαια πρᾶττοντες δίκαιοι γινόμεθα, τὰ δὲ σώφρονα σώφρονες, τὰ δ' ἀνδρεία ἀνδρεῖοι.

- A. Από το κείμενο που σας δίνεται να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του αποσπάσματος: «**Διττής δὴ τῆς ἀρετῆς οὐσης ... τελειομένοις δὲ διὰ τοῦ ἔθους.**» **Μονάδες 10**
- B. Να απαντήσετε στα παρακάτω:
- B1. Με βάση το ακόλουθο τμήμα του κειμένου «**Οὐτ' ἄρα φύσει ... τελειομένοις δὲ διὰ τοῦ ἔθους.**», ποια εἶναι ἡ ἀποψη του Αριστοτέλη για τὴ γένεση τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς καὶ σε τι διαφοροποιεῖται ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴ ἀντίληψη, ὅπως αὐτὴ εκφράζεται καὶ ἀπὸ τον Σοφοκλῆ στο ἐξῆς ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν *Ἀντιγόνη*, στίχοι 37-38 (ἡ Ἀντιγόνη ἀπευθύνεται στὴν ἀδελφὴ τῆς Ἰσμήνης): «ἔτσι ἔχουν τα πράγματα για σένα τώρα, καὶ γρήγορα θα ἀποδείξεις ἀν εἶσαι ἀπὸ τὴ φύση σου γενναία ἢ δειλὴ, παρόλο που κατάγεσαι ἀπὸ λαμπρὴ γενιά.» **Μονάδες 15**
- B2. Ποιο εἶναι τὸ περιεχόμενο τῶν ἐννοιῶν «δύναμις» καὶ «ἐνέργεια» στὴν ἀριστοτελικὴ φιλοσοφία καὶ πὼς ὁ Αριστοτέλης τὶς χρησιμοποιεῖ στα δύο ἐμπειρικά παραδείγματα τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ κειμένου για τὶς αἰσθήσεις καὶ τὶς τέχνες, προκειμένου να ὀρίσει τὶς ἠθικὲς ἀρετές; **Μονάδες 15**
- B3. Πὼς ἡ παρουσία τοῦ Εὐδόξου τοῦ Κνίδιου στὴν Ἀκαδημία ἐπέδρασε στὴ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας τοῦ Αριστοτέλη; **Μονάδες 10**
- B4. Να γράψετε δύο ὁμόρριζες λέξεις τῆς ἀρχαίας ἢ τῆς νέας ἐλληνικῆς γλώσσας, ἀπλές ἢ σύνθετες, για καθεμιά ἀπὸ τὶς παρακάτω λέξεις τοῦ κειμένου: **φέρεσθαι, δέξασθαι, τελειομένοις, κομιζόμεθα, ἰδεῖν.** **Μονάδες 10**

Αδίδακτο κείμενο

Θουκυδίδου Ἱστοριῶν Ε 115

Καὶ Ἀργεῖοι κατὰ τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν ἐσβαλόντες ἐς τὴν Φλειασίαν καὶ λοχισθέντες¹ ὑπὸ τε Φλειασίων καὶ τῶν σφετέρων φυγάδων διεφθάρσαν ὡς ὀγδοήκοντα. καὶ οἱ ἐκ τῆς Πύλου Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίων πολλὴν λείαν ἔλαβον· καὶ Λακεδαιμόνιοι δι' αὐτὸ τὰς μὲν σπονδὰς οὐδ' ὡς² ἀφέντες ἐπολέμουν αὐτοῖς, ἐκήρυξαν δὲ εἰ τὶς βούλεται παρὰ σφῶν Ἀθηναίους λῆζεσθαι³. καὶ Κορίνθιοι ἐπολέμησαν ἰδίων τινῶν διαφορῶν ἕνεκα τοῖς Ἀθηναίοις. οἱ δ' ἄλλοι Πελοποννήσιοι ἠσύχαζον. εἶλον δὲ καὶ οἱ Μήλιοι τῶν Ἀθηναίων τοῦ περιτειχίσματος τὸ κατὰ τὴν ἀγορὰν προσβαλόντες νυκτός, καὶ ἄνδρας τε ἀπέκτειναν καὶ ἐσενεγκάμενοι σίτον τε καὶ ὅσα πλεῖστα ἐδύναντο χρῆσιμα ἀναχωρήσαντες ἠσύχαζον.

-
1. λοχίζομαι = πέφτω σε ἐνέδρα
2. ὡς = με αὐτὸν τὸν τρόπο
3. λῆζομαι = λαφυραγωγῶ, ληστεύω

- Γ. Να γράψετε στο τετράδιό σας τὴ μετάφραση τοῦ κειμένου. **Μονάδες 20**
- Γ1. α. Να γράψετε τοὺς ζητούμενους τύπους για καθεμιά ἀπὸ τὶς παρακάτω λέξεις τοῦ κειμένου:
ἔλαβον	: τὸ ἀπαρέμφατο παρακειμένου στὴν ἴδια φωνή.
ἐπολέμουν	: τὸ δεῦτερο ἐνικὸ πρόσωπο προστακτικῆς ἀορίστου στὴν ἴδια φωνή.
ἐκήρυξαν	: τὸ τρίτο ἐνικὸ πρόσωπο ἐνκτικῆς μέλλοντα στὴν ἴδια φωνή.
εἶλον	: τὸ δεῦτερο πληθυντικὸ πρόσωπο ὑποτακτικῆς ἐνεστώτα στὴ μέση φωνή.
προσβαλόντες	: τὸ δεῦτερο ἐνικὸ πρόσωπο ὀριστικῆς τοῦ ἰδίου χρόνου.

Μονάδες 5

- Γ1. β. Να γράψετε τοὺς ζητούμενους τύπους για καθεμιά ἀπὸ τὶς παρακάτω λέξεις τοῦ κειμένου:

φυγάδων	: τη δοτική ενικού.
πολλήν	: το επίρρημα στο θετικό βαθμό.
σπονδάς	: την αιτιατική ενικού.
τινών	: την αιτιατική πληθυντικού στο ίδιο γένος.
περιτειχίσματος	: τη γενική πληθυντικού.

Μονάδες 5

Γ2. α. Να γίνει πλήρης συντακτική αναγνώριση των παρακάτω λέξεων και φράσεων:

ὑπὸ Φλειασίων, δι' αὐτό, αὐτοῖς, ἰδίων, νυκτός, ἀναχωρήσαντες.

Μονάδες 6

Γ2. β. Να μετατρέψετε την περίοδο «**καὶ οἱ ἐκ τῆς Πύλου ... ἔλαβον**» σε πλάγιο λόγο, χρησιμοποιώντας απαρεμφατική σύνταξη, με εξάρτηση από την πρόταση «**οὗτοι ἔλεγον**».

Μονάδες 4

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

- A.** Επειδή λοιπόν η αρετή είναι δύο ειδών, δηλαδή το ένα είδος η διανοητική και το άλλο η ηθική, η διανοητική κατά κύριο λόγο χρωστάει και την γέννηση και την ανάπτυξή της στη διδασκαλία, γι' αυτό ακριβώς έχει ανάγκη από την εμπειρία και το χρόνο, ενώ η ηθική είναι αποτέλεσμα εθισμού, απ' όπου έχει πάρει και το όνομα, που μικρή διαφορά παρουσιάζει από τη λέξη ἔθος (εθισμός). Από αυτό ακριβώς γίνεται φανερό ότι καμιά από τις ηθικές αρετές δεν υπάρχει μέσα μας εκ φύσεως· γιατί τίποτε απ' αυτά που είναι έτσι από τη φύση τους μπορεί να συνηθίσει σε κάτι διαφορετικό, όπως για παράδειγμα, η πέτρα, που πέφτει προς τα κάτω από τη φύση της δεν είναι δυνατό να συνηθίσει να κινείται προς τα πάνω, ούτε και αν κάποιος προσπαθεί να τη συνηθίσει ρίχνοντάς την προς τα πάνω χιλιάδες φορές, ούτε η φωτιά προς τα κάτω, ούτε κανένα άλλο από τα πράγματα, που γεννιούνται από τη φύση με μια ορισμένη ιδιότητα, μπορεί να συνηθίσει σε κάτι διαφορετικό. Οι αρετές λοιπόν δε γεννιούνται μέσα μας ούτε εκ φύσεως, ούτε αντίθετα με τη φύση, αλλά εμείς έχουμε από τη φύση μας την ιδιότητα να τις δεχτούμε, ενώ τελειοποιούμαστε σε αυτές με τον εθισμό.
- B1.** Σε μια εποχή που η λέξη ἀρετή σήμαινε ακόμη την κάθε ικανότητα του ατόμου, μια φράση σαν αυτή του Φήμιου («μόνος μου τα μάθα' μου φύσηξε λογής λογής τραγούδια κάποιος θεός στα φρένα») δήλωνε ολοκάθαρα την παλιά ελληνική αντίληψη πως αν ο τεχνίτης είχε μια συγκεκριμένη δεξιότητα, αυτή τη χρωστάει βέβαια και στη μάθηση, τη χρωστάει όμως και στη χάρη, τη δωρεά κάποιας θεότητας. Αργότερα, στον 9^ο Ολυμπιονικό του ο Πίνδαρος έκανε φανερό πως η παλιά ομηρική αντίληψη ήταν ακόμα η κρατούσα. Στον πρόλογο του έργου «Αντιγόνη» του Σοφοκλή η ομώνυμη ηρωίδα στην προσπάθειά της να κεντρίσει τη φιλοτιμία της αδερφής της Ισμήνης, για να πετύχει τη βοήθειά της στη ταφή του Πολυνείκη, κλείνει το λόγο της ως εξής: «έτσι έχουν τα πράγματα για σένα τώρα, και γρήγορά θα αποδείξεις αν είσαι από τη φύση σου γενναία ή δειλή, παρόλο που κατάγεσαι από λαμπρή γενιά». Ο Σοφοκλής επικαλείται την αρχαϊκή αριστοκρατική αντίληψη για την αρετή, την οποία μπορούν να διαθέτουν μόνο οι ευγενείς, οι άριστοι και ποτέ οι κοινοί άνθρωποι. Η παλιά αυτή αριστοκρατική άποψη, σύμφωνα με την οποία αξιόλογος είναι μόνο ο άνθρωπος που έχει φυάν, που είναι δηλαδή φορέας δώρου της φύσης-θεού, καταρρίπτεται από τον Αριστοτέλη. Καμιά αρετή δε δίνεται από τη φύση, είναι επίκτητες, ενυπάρχει όμως δύναμι μεσα σε κάθε άνθρωπο η ικανότητα προσέγγισής τους. Η διάχυτη αντίληψη της εποχής ότι ελάχιστη σημασία έχουν τελικά όσα ο ίδιος ο άνθρωπος καταφέρει να μάθει μόνος του δεν εκφράζει το Σταγειρίτη φιλόσοφο. Κατά τον Αριστοτέλη η κατάκτηση της ηθικής αρετής προϋποθέτει-κατά τρόπο μάλιστα απόλυτο τη θέληση του ανθρώπου να εθισθεί σιγά-σιγά σε ένα συγκεκριμένο τρόπο συμπεριφοράς με την ομοιότροπη επανάληψη των ίδιων ενεργειών. Στην περίπτωση αυτή το παν εξαρτάται από την προαίρεση, την προσωπική δηλαδή επιλογή του ατόμου, και από την επιμονή του στη διαδικασία της άσκησης. Ο φιλόσοφος αποκλείει και τη φύση, η οποία δεν ορίζεται από το άτομο και τη διδαχή(=λόγο) επειδή δε φέρνει αποτέλεσμα σε όλους, ως μέσα κατάκτησης της αρετής, και τονίζει τη σημασία που έχει «να καλλιεργηθεί» τοῖς ἔθεσι, άρα με σύστημα και με υπομονή από το νέο. Στο απόσπασμα που παρατίθεται ο Αριστοτέλης θεωρεί ότι «ἡ δ' ἠθική ἐξ ἔθους περιγίνεται» τονίζοντας την ετυμολογική συγγένεια των λέξεων ἦθος και ἔθος η οποία αυτόματα μας οδηγεί και σε σημασιολογική συγγένεια. Εφόσον η λέξη ἔθος σημαίνει εθισμός, συνήθεια που αποκτάται από την επανάληψη, τότε και η λέξη ἦθος έχει σημασία σχετική με τον εθισμό. Καθετί όμως που έχει σχέση με τον εθισμό είναι επίκτητο και δεν μπορεί να είναι φύσει. Άρα, καμιά από τις ηθικές αρετές δεν υπάρχει μέσα μας εκ φύσεως, είναι αποτέλεσμα εθισμού, άσκησης και εμπέδωσης.
- B2.** Στα αριστοτελικά κείμενα σημαντική θέση καταλαμβάνουν οι όροι «δύναμις» και «ἐνέργεια» και η συχνά αντιθετική διάκριση ανάμεσά τους. Δύναμις θεωρείται η δυνατότητα που διαθέτει μία οντότητα να γίνει ή να κάνει κάτι. Ο όρος εμπεριέχει τη σημασία του «δυνάμει», της δραστηρίας δύναμης και της αποτελεσματικής αιτιότητας. Αντίθετα, Ἐνέργεια θεωρείται η πραγμάτωση αυτής της δυνατότητας. Ο Αριστοτέλης θεωρεί ότι η ενέργεια έχει μεγαλύτερη αξία από τη δύναμη. Στο απόσπασμα του κειμένου ο φιλόσοφος μιλάει μόνο για χρονική προτεραιότητα των δυνάμεων έναντι των ενεργειών (δυνάμεις: πρότερον, ἐνέργεια: ὕστερον). Ο λόγος του Αριστοτέλη εδώ δε θέτει θέμα ούτε για λογική, βέβαια, ούτε για οντολογική προτεραιότητα. Γενικά, ο φιλόσοφος υποστηρίζει ότι κάθε όν αποτελείται από δύο

αδιαχώριστα στοιχεία: την ύλη και τη μορφή. Συνεπώς, η ύλη εμπεριέχει ἐν δυνάμει τη μορφή και, όταν και αν συντρεξούν οι σωστοί λόγοι και πληρωθούν οι κατάλληλες προϋποθέσεις, την αποκτά ἐν ἐνεργεία. Η μετάβαση από την αδρανή κατάσταση του ἐν δυνάμει ὄντος στην ενεργό μορφοποίηση ονομάζεται ἐντελέχεια (ἐν + τέλος + ἔχω). Στο ἔργο του «Μετά τὰ Φυσικά», ο Αριστοτέλης κάνει λόγο για τρία εἶδη δυνάμεων: **α)** τις συγγενείς, δηλαδή ὅσες εἶναι ἐμφυτες στον ἄνθρωπο και υπάρχουν ἀπό τη γέννησή του, ὅπως οι αισθήσεις και οι διάφορες ἐπιμέρους ἀντιληπτικές ικανότητες, οι οποίες συνδέονται με το ἄλογο μέρος της ψυχῆς, **β)** ὅσες αποκτά με το ἔθος, τη συνήθεια και την ἐξάσκηση, ὅπως η ικανότητα τοῦ αὐτεῖν, οι οποίες συνδέονται με το λογικό μέρος της ψυχῆς και **γ)** ὅσες αποκτούμε με τη μάθηση, στις οποίες κατατάσσει τις ἐπιστημονικές γνώσεις, τις οποίες ἐπίσης συσχετίζει με το λογικό μέρος της ψυχῆς. Στο Β 1 – 4 ἀπόσπασμα των Ἠθικῶν Νικομαχείων ο Αριστοτέλης προσπαθεῖ να ἀποδείξει ὅτι η ἠθική ἀρετή δεν εἶναι ἐμφυτη στον ἄνθρωπο, ἀλλά ἀποτελεῖ το ἀποτέλεσμα της ἐξῆς- συνήθειας στις ἠθικές πράξεις. Ὑποστηρίζει ὅτι στις ἐμφυτες ικανότητες, ὅπως η ὄραση και η ἀκοή, προηγείται η δύναμις και ἐπεται η ἐνέργεια («ὄπερ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων...οὐ χρῆσάμενοι ἔσχομεν»). Ἀντίθετα, στην περίπτωση της ἠθικής ἀρετῆς, προηγείται η ἐμπειρία, η ἐξάσκηση και η ἐπανάληψη και ἐπεται η κατάρτησή της «τὰς δ' ἀρετὰς λαμβάνομεν ἐνεργήσαντες πρότερον...τὰ δ' ἀνδρεία ἀνδρεῖοι». Συνεπώς, η ἠθική ἀρετή δεν υπάρχει στον ἄνθρωπο ἐκ φύσεως, ἐφόσον δεν ἀκολουθεῖ την πορεία και τη χρονική διαδοχή που χαρακτηρίζουν τις φυσικές ιδιότητες. Ἐνισχύοντας τη θέση του, ο Αριστοτέλης χρησιμοποιοῖ τα ἀπλά δεδομένα της ἐμπειρίας ὡς ἀφετηρία της σκέψης του. Συγκεκριμένα ἀναφερόμενος ἀρχικά στις αισθήσεις ο φιλόσοφος ἀποδίδει παραστατικά ὅσα ἰσχύουν για τις φυσικές ιδιότητες μας. Την ικανότητα μας να ἀκούμε ἢ να βλέπουμε την ἀποκτήσαμε ἀπό τη φύση (δυνάμει) και ὄχι ἀσκούμενοι σε αὐτήν. Το ἀντίθετο συμβαίνει με τις ἠθικές ἀρετές και τις τέχνες τις οποίες ο Αριστοτέλης θεωρεῖ ὅτι δεν τις αποκτούμε φύσει ἀλλά τις κατακτούμε με ἀδιάκοπη ἀσκηση και ἐνσυνείδητη προσπάθεια· πρῶτα ἐξασκείται κάποιος στις πρακτικές τέχνες και στη συνέχεια τις καθιστᾷ κτῆμα του.

B3. Βλ. σχ. Ἐγγ. Αρχαία Ἑλληνικά-Φιλοσοφικός λόγος, Ο Αριστοτέλης στην Ακαδημία του Πλάτωνα: μαθητῆς πρῶτα, δάσκαλος στη συνέχεια, σελ. 140 «Ἡ σημασία της Ακαδημίας...η ψυχοσύνθεση του Πλάτωνα»

B4. Φέρεσθαι: συμπεριφορᾶ, φερώνυμος, **δέξασθαι:** ὑποδοχή, διαδοχή, **τελειοῦμένοις:** τέλειος, τελειοποίηση, **κομιζόμεθα:** διακομιδῆ, κόμιστρο, **ιδεῖν:** ὄραση, ορατός.

Γ. Τον ἴδιο χρόνο οι Ἀργεῖοι, ἀφού εἰσέβαλαν στη Φλειασία και (ἀφού) ἐπέσαν σε ἐνέδρα ἀπό τους Φλειασίους και τους δικούς τους φυγάδες, (ἐξορίστους) σκοτώθηκαν περίπου οδγόντα. Ἐπίσης, οι Ἀθηναῖοι (ξεκινώντας) ἀπό την Πύλο πήραν πλούσια λεία ἀπό τους Λακεδαιμονίους και οι Λακεδαιμόνιοι γι' αὐτό οὔτε διέλυσαν τις συνθήκες με αὐτό τον τρόπο οὔτε πολεμούσαν, ἀλλά διακήρυξαν ὅτι ἀν κάποιος ἀπό αὐτούς θέλει, μπορεῖ να ληστέυει τους Ἀθηναίους. Και οι Κορίνθιοι πολεμούσαν με τους Ἀθηναίους, ἐξαιτίας κάποιων ἰδιωτικῶν διαφορῶν. Οι ἄλλοι Πελοποννήσιοι ὁμως ἔμεναν ἡσυχοί. Οι Μήλιοι, ἀπό την ἄλλη ἀφού ἐπιτέθηκαν τη νύχτα κατέλαβαν ἀπό το περὶ τείχος των Ἀθηναίων το μέρος που βρισκόταν κοντὰ στην ἀγορὰ και σκότωσαν τους ἄνδρες και ἀφού ἔβαλαν στην πόλη τους σιτηρὰ και ὅσα ἄλλα χρῆσιμα ἐφόδια μπορούσαν, ἀφού ἀναχώρησαν, ἔμειναν ἡσυχοί.

Γ1. α. **ἔλαβον** : εἰληφέναι
ἐπολέμουν : πολέμησον
ἐκήρυξαν : κηρύξοι
εἶλον : αἰρῆσθε
προσβαλόντες : προσέβαλες

Γ1. β. **φυγάδων** : φυγάδι
πολλήν : πολύ
σπονδάς : σπονδήν
τινῶν : τινάς
περιτειχίσματος : περιτειχισμάτων

Γ2. α. **ὑπό Φλειασίων** : ἐμπρόθετος ἐπιρρηματικός προσδιορισμός του ποιητικού αἰτίου στην μετοχή «λοχισθέντες»

δι' αὐτό : ἐμπρόθετος ἐπιρρηματικός προσδιορισμός της αἰτίας στο ρῆμα «ἐπολέμουν»

αὐτοῖς : ἀντικείμενο στο ρῆμα «ἐπολέμουν»

ιδίων : ονοματικός ομοιόπτωτος, ἐπιθετικός προσδιορισμός στο ουσιαστικό «διαφορῶν»

νυκτός : γενική ὡς ἐπιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στην μετοχή «προσβαλόντες»

ἀναχωρήσαντες : ἐπιρρηματική χρονική μετοχή συννημμένη στο ὑποκείμενο του ρήματος «ἡσυχάζον», οἱ Μήλιοι.

Γ2. β. «Καί, οἱ ἐκ τῆς Πύλου Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίων πολλήν λείαν ἔλαβον». Πλάγιος λόγος: Οὗτοι ἔλεγον καί τούς ἐκ τῆς Πύλου Ἀθηναίους Λακεδαιμονίων πολλήν λείαν λαβεῖν

Επιμέλεια

Ομάδα Αρχαίων Ἑλληνικῶν Ε.Ο. ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

εκπαιδευτικός ὁργανισμός

ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ